

Kaikki tekstissä.

Adam Korpak

Adam Korpak on Kemiönsaaren Västanfjärdissä asuva puolalainen graafikko, valokuvaaja, taidemaalari ja kirjailija. Korpak syntyi Krakovassa 1936. Hän valmistui Krakovan Taideakatemiasta ja tuli Suomeen 1970-luvulla. Hänet tunnetaan ennen kaikkea *Helsingin Sanomien* piirtäjänä: hänen piirrosmuotoisia kommenttejaan mielipidesivun lukijakirjeiden käsittelemiin asioihin on ilmestynyt vuodesta 1986 alkaen. Mutta hänen kädenjälkeään on nähtävissä niin julisteissa, kirjankuvituksissa kuin sisustussuunnittelussakin Puolassa ja Suomessa. Hän on mm. kuvittanut

Hallinta.

Kai Niemisen teoksen *Kalevala 1999* Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran toimeksiannosta Lönnrotin Kalevalan julkaisemisen 150-vuotisjuhlan johdosta 1999. Korpakilla on ollut useita näyttelyitä piirustuksistaan, maalauksistaan ja kuvituksistaan Suomessa, Puolassa ja muualla Euroopassa, ja hän on osallistunut yhteisnäyttelyihin ympäri maailmaa, mm. Suomen edustajana EU-maiden parhaimpien sanomalehti- ja poliittisten satiirien näyttelyssä.

Adam Korpak on Suomessa julkaissut satiirisista piirroksistaan kirjan *Remanent* (2004). Sen

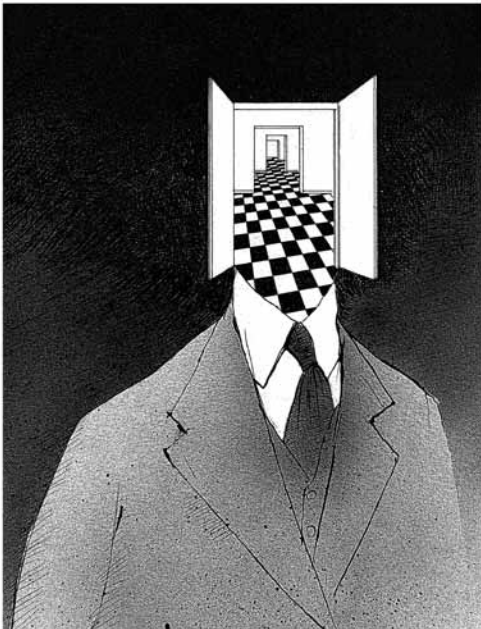
Väliintulo

Ohitamme enää vain varjoja.

lisäksi Puolassa on ilmestynyt aforismikokoelma *Aforyzmy przy goleniu* (Aforismeja partaa ajaessa, 2011) ja runokokoelma *Okruchy czasu* (Ajan murusia, 2011). *Remanent*-kirjan esipuheessa Kai Nieminen vertaa Korpakin piirroksia haikurunoihin, joiden ”näennäisen pelkistetty kuva johtaa katsojan oivaltamaan laajan koko-

Loppumattomat mahdollisuudet.

naisuuden ja ennen kaikkea ilahtumaan siitä, että oivaltaa. Ne tapahtuvat tässä ja nyt, ne ovat pieniä ikkunoita, joista näkyy laajempia yhteyksiä.”

Korpakin *Helsingin Sanomiin* tekemät piirrookset syntyvät ihmisten lähettämien kirjeiden synnyttämien ajatusten pohjalta – tekstistä, jonka Korpak muuttaa kuvaksi samalla lisäten siihen jotain, paljastaen tai korostaen jotain, tehden naurettavaksi, naurattaen, pakottaen kat-

Odotus

sojan ajattelemaan, moralisoimatta. Kuvia voi kutsua ”filosofiseksi sanaristikoksi”, kirjaimista ja kuvista muodostuviksi arvoituksiksi, joiden kokonaisuuteen tarvitaan molemmat osat: ilman kuvaa teksti olisi pelkästään yksityisen ihmisen tai ryhmän mielipide, ilman tekstiä taas kuva ja sen kommentti leijuisi päämäärättä tyhjässä. Tältä pohjalta syntyy myös kuvien universaalisuus.

Korpak kommentoi piirroksissaan ihmisen maailmaa osuvasti ja ikään kuin vaivihkaa paljastaen sen absurdiuden. Hän ei asetu ihmisten yläpuolelle, vaikka osoittaakin joskus armoittomasti – useimmiten kuitenkin myötäuntoisesti

Tuleva ongelma.

– ihmisen ja tämän luoman maailman idioottimaisuuden ja raadollisuuden. Adam Korpakin totuus ei ole koskaan mustavalkoinen.

Omimmillaan Korpak on aforistikkona, joka luo aforismeja sekä kuvin että sanoin. Sanallisista aforismeista avautuu sama maailma kuin hänen kuvistaan:

Keväällä kaikki tuntuu helpommalta.
Siksi keväällä kuollaan niin paljon.

Muiden suvaitsemattomuutta hän ei voinut suvaita.

Pimeys kirkastaa ajatukset.

Ei iso kirjain sanaa suureksi tee.

(Aforyzmy przy goleniu)

Päivi Paloposki

Puu.

Aika tappaa.

